

Arrest

nr. 169 192 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2015 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische grootvader M.E.M.

Op 5 januari 2016, met kennisgeving op 18 januari 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de, die op 09.07.2015 werd ingediend door:

Naam: E.M. (...)

Voorna(a)m(en): R. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Dr. Ifassiene

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden van in artikel 40bis, §2, eerste lid 10 tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Betrokkene deed reeds herhaaldelijk aanvragen ivf zijn grootvader E.M.M. (...) RR (...) van Belgische nationaliteit. Deze werden geweigerd. Telkens werd tegen de weigering in beroep gegaan, het beroep werden elke keer verworpen.

De huidige aanvraag gezinshereniging is reeds de 4de aanvraag op basis van dezelfde grond.

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten overgemaakt. Stortingen dd. 13.11.2014, 18.12.2014, 13.01.2015, 11.03.2015 en 09.04.2015 van de grootvader aan betrokkene.

Deze stortingen gebeurden nadat betrokkene reeds meer dan 2 jaar op ons grondgebied aanwezig was. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds van in het land van herkomst ten laste moet zijn. De stortingen van de grootvader gebeurden terwijl betrokkene al op het grondgebied aanwezig was. Uit de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene helemaal niet ten laste is van zijn grootvader, vermits hij op interimbasis tewerkgesteld is.

De grootvader legt geen nieuwe inkomsten voor van zichzelf, er wordt dus van uitgegaan dat hij nog steeds een inkomensgarantie voor ouderen krijgt. Deze vorm van pensioen valt onder de noemer van aanvullend bijstandsstelsel. De grootvader is dus zelf voor een groot deel afhankelijk van het Belgische sociale bijstandsstelsel. Hierdoor kan hij onmogelijk nog iemand ten laste nemen.

Gelet op voorgaande elementen wordt het verblijfsrecht geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 tot 3, die Belg begeleiden of zich bij hem voegen

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4 die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsel, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverleningen en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief naar werk zoekt.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld “De grootvader legt geen nieuwe inkomsten voor van zichzelf, er wordt dus van uitgegaan dat hij nog steeds een inkomstengarantie voor ouderen krijgt. Deze vorm van pensioen valt onder de noemer van aanvullend bijstandsstelsel. De grootvader is dus zelf voor een groot deel afhankelijk van het Belgische sociale bijstandsstelsel. Hierdoor kan hij onmogelijk nog iemand ten laste nemen.”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen. Deze bepaling somt op limitatieve wijze op over welke aanvullende bijstandsstelsel het gaat, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverleningen en de gezinsbijslagen.

De Inkomensgarantie voor Ouderen, die wordt uitgekeerd door de Rijksdienst voor Pensioenen, is niet opgenomen in de opsomming van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dus niet zonder meer stellen dat de Inkomensgarantie voor Ouderen “een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is”.

Dat verzoeker verwijst naar artikel 40ter Vw. waarin aangaande de “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” het volgende wordt gesteld: “2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverleningen en de gezinsbijslagen niet in aanmerking worden genomen”. Dat in voormelde artikel uitdrukkelijk wat onder “aanvullende bijstandsstelsels” wordt begrepen opgesomd wordt. Dat “Inkomensgarantie voor Ouderen” geenszins in het art. 40ter Vw. beschouwd (en vermeld) wordt als “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsel”.

Dat voorts dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, Vw. niet voldaan is, verweerder in zo’n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen. Dat nergens blijkt uit de motieven dat een grondige behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw. Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun totale maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen. Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de volledige maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen. Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoefteanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en haar anscedent niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing onterecht dat verzoeker in het verleden niet financieel ten laste was van de referentiepersoon. Op het moment dat verzoeker in Marokko verbleef viel hij reeds ten laste van de referentiepersoon. Verzoeker ontving van de referentiepersoon geldsommen via handgift. Verzoeker kon verder ook op de hulp rekenen van familieleden in zijn land van herkomst.

Verzoeker is inderdaad tewerkgesteld geweest op interimbasis. Verzoeker ontving gedurende een korte periode een inkomen, dit was weliswaar onvoldoende om in zijn eigen onderhoud te voorzien. Verzoeker bevindt zich nog steeds in een precaire financiële situatie waardoor hij moest rekenen op steun van referentiepersoon.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota met opmerkingen:

"Verweerder wenst vooreerst op te merken dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt onder verwijzing naar art. 40bis, § 2, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geduid dat verzoeker niet laste is van zijn grootvader omdat niet werd aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was, hij heden inkomsten uit interimarbeid voor zichzelf genereert en omdat zijn grootvader een inkomensgarantie voor ouderen geniet en aldus zelf ten laste valt van het bijstandsstelsel. De motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Volgens verzoeker echter wordt de inkomensgarantie voor ouderen geenszins in het artikel 40ter Vrw beschouwd en vermeld als "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsel". Hij meent dan ook dat verweerder onterecht oordeelde dat de inkomensgarantie voor ouderen een vorm van aanvullende bijstand is.

Verweerder wenst te beklemtonen dat de Raad van State reeds duidelijk in het arrest nr. 232.848 d.d. 10.11.2015 heeft gesteld dat de Inkomensgarantie voor Ouderen behoort tot de aanvullende bijstandsstelsels:

"Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioensgerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. (...) Derhalve mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest IGO niet uit te sluiten van de in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde aanvullende bijstandsstelsels." (eigen onderlijning).

Zodoende oordeelde verweerder geheel terecht dat IGO onder de noemer van aanvullend sociale bijstandsstelsel valt.

Waar verzoeker verder voorhoudt dat een behoefteanalyse diende te worden doorgevoerd, dient artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet in herinnering gebracht te worden:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid." (eigen onderlijning).

Nu blijkt dat de Belgische referentiepersoon reeds ten laste valt van de openbare overheden doordat hem maandelijks een inkomensgarantie voor ouderen wordt uitgekeerd, diende in toepassing van art. 42, § 1, tweede lid Vrw geen behoeftenanalyse meer te gebeuren.

Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van art. 40ter, tweede lid Vrw dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Verzoeker meent tot slot dat hij wel degelijk reeds in zijn land van herkomst ten laste viel van de referentiepersoon en verwijst daarbij naar geldsommen die hij via handgift zou ontvangen hebben en naar de hulp van familieleden. Ter zake dient vastgesteld te worden dat deze loutere beweringen niet gestaafd worden door een begin van bewijs en de doorslaggevende motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Ook met de bewering dat hij uit de korte periode van interim tewerkstelling onvoldoende in zijn eigen onderhoud kon voorzien, wordt vooralsnog niet weerlegd dat niet blijkt dat hij in het land van herkomst reeds ten laste was van zijn grootvader.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de hoorplicht of van de rechten van de verdediging blijkt niet."

2.3. Waar de verzoekende partij de schending opwerpt van de motiveringsplicht bekijkt de Raad het middel vanuit het standpunt van de materiële motiveringsplicht aangezien uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motivering van de bestreden beslissing kent en inhoudelijke kritiek erop levert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing eveneens is gegrond, bepaalde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)”

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet betwist. De beslissing tot weigering van verblijf berust op het motief dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” kan naar analogie verwezen worden naar de interpretatie van dit begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). Hierin stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin trouwens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“30 In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C 83/11, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 33)”.

De Raad vermag te verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie voor begrippen die ook gelden voor Belgische onderdanen, zoals de notie van ten laste zijn (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539: *“Afin d’interpréter ainsi que d’appliquer de manière uniforme les normes de droit interne dont le contenu est identique et qui régissent d’une part les membres de la famille d’un citoyen de l’Union européenne et d’autre part les membres de la famille d’un Belge, le Conseil du contentieux des étrangers peut avoir égard à l’interprétation que donne la Cour de justice de l’Union européenne des dispositions de droit européen, notamment de la directive 2004/38, qui sont transposées par la loi du 15 décembre 1980”*).

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk noch strijdig met de overige aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en met artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste geweest is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij het motief dat zij onvoldoende heeft aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon niet weerlegt in haar verzoekschrift. Zij beperkt zich tot een loutere ontkenning van de motieven van de bestreden beslissing door te stellen dat zij op het moment dat zij in Marokko verbleef reeds ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon. Zij stelt handgiften van de referentiepersoon te hebben ontvangen, doch toont dit op generlei wijze aan. Het betoog dat zij ook op de hulp kon rekenen van familieleden is in casu niet dienstig, nu de verzoekende partij een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart heeft ingediend in functie van haar grootvader.

Verder bekritiseert de verzoekende partij dat de verwerende partij de inkomensgarantie voor ouderen van haar grootvader niet in aanmerking neemt omdat dit een vorm van aanvullend bijstandsstelsel zou zijn.

De Raad dient er echter op te wijzen dat uit artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking kunnen komen als bestaansmiddelen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij suggereert, blijkt niet uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat enkel *“het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”*, hetzij wat expliciet is opgesomd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, buiten beschouwing moeten worden gelaten bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Bedoeld worden ook de inkomsten gegenereerd uit “aanvullende gezinsbijslagen” en “gezinsbijslagen” die evenmin nader zijn gedefinieerd. Gelet op de algemene bewoordingen van het begrip “aanvullend bijstandsstelsel” vervat in de wettekst, kan uit deze wettekst niet worden afgeleid dat bepaalde tegemoetkomingen bij gebreke van een expliciete opsomming van een specifieke bijstandsbijslag, bestaansmiddelen zijn.

Het begrip “aanvullend bijstandsstelsel” voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de

basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-l.pdf>, pagina 646 ;http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/), (J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787), dat anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet werkt op basis van individuele bijdragebetalingen maar uitsluitend door overheidsbijdrage worden gefinancierd. Ook de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden zijn door de overheid gefinancierd. In dit verband kan ook nog gewezen worden op de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet (bijlage bij DOC 53 0443/018, p.222, Kamer, Stukken, 2010-2011) waarin kan gelezen worden, *“Het begrip “sociale bijstand” moet volgens het Hof (arrest HvJ Chakroun C-578/08 van 4 maart 2010) beschouwd worden als een autonoom begrip van het recht van de Unie dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van de ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, wat in België correspondeert met:*

- 1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, zijnde*
 - o leefloon*
 - o inkomensgarantie voor ouderen*
 - o gewaarborgde gezinsbijslag*
 - o tegemoetkomingen aan gehandicapten*
- 2) financiële maatschappelijke dienstverlening.”*

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk noch strijdig met de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur of met artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat de verwerende partij de inkomensgarantie voor ouderen in casu niet weerhoudt als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet (zie ook RvS 20 november 2012, nr. 9227 (c)). Het zou haaks staan op de doelstelling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet die bestaat in het voorkomen dat de aanvrager ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk – cf. GwH 26 september 2013, nr. 123/2013: *“Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid ...”* – dat bestaansmiddelen in acht dienen te worden genomen van grootouders die zelf reeds ten laste zijn van de sociale bijstand.

Verder meent de verzoekende partij dat de verwerende partij heeft nagelaten een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet uit te voeren, minstens hieromtrent te motiveren in de bestreden beslissing, die niet naar genoemde bepaling verwijst.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de voorbereidende werken van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet (*Parl.St.*, Kamer, 53 0443/016, p. 34) blijkt dat de hypothese die gevisieerd wordt door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet waarin een behoefteanalyse moet worden gemaakt deze is waarbij de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn, doch niet ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (zie ook RvS 16 december 2014, nr. 229.571). Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, wat in casu niet wordt vastgesteld, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op*

basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden” (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2). In casu liggen geen bestaansmiddelen voor in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waardoor zich geen behoefteanalyse opdringt. Een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur m.i.v. de rechten van verdediging en de hoorplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

Tenslotte geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf toe dat zij inderdaad tewerkgesteld is geweest op interimbasis. Zij beperkt zich echter tot de loutere bewering dat *“Verzoeker ontving gedurende een korte periode een inkomen, dit was weliswaar onvoldoende om in zijn eigen onderhoud te voorzien. Verzoeker bevindt zich nog steeds in een precaire financiële situatie waardoor hij moest rekenen op steun van referentiepersoon.”*, zonder deze bewering te staven met een (begin van) bewijs, zodat het betoog niet vermag het motief van de bestreden beslissing zoals hoger omschreven te weerleggen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht, de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). De bestreden beslissing betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten naar aanleiding van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. een verblijf van meer dan drie maanden – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196. 233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten. Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen die haar aanvraag aanbelangen, in het kader van haar aanvraag en later, voor het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN